

Bumerangas

Astu stovi pasislėpusi už jazminų krūmo, kuris skiria jos kiemo dalį nuo Safi. Ji patenkinta stebi, kaip antroji jos vyro žmona nervingai vaikšto po savąją pusę ir isteriškai rėkia į mobilųjį:

– Tai tu nežinai, kur jis yra?.. Negali būti... Tu man meluoji... A? Bet taip negali būti... Jūs gi neperskiriami... Sekretorei? Gerai, gerai...

Ji dideliais žingsniais matuoja išgrįstą kiemą ir, kai tik gatve pravažiuoja automobilis, lekia žiūrėti. Bet tai ne jis. Rodos, Safi jau apskambino visus jo draugus, gimines, pažįstamus ir dabar nebesugalvoja, kam dar paskambinti... Tačiau niekas nežino, kur jis. O gal nenori sakyti? Astu stebi, kaip Safi prieina prie dviejų anglm kūrenamų geležinių krosnelių, ant kurių stovi du puodai, ir nukėlusi dangčius pamaišo valgius. Per apačioje esančią skylę vėduokle pavėduoja anglis, kad neužgestų, ir vėl griebiasi mobiliojo:

– Labas vakaras. Čia dar kartą aš, madam Keita. Taip, taip... Kuri madam Keita?.. Klausyk, mergužėle, nejuokauk... Tu gerai žinai, kuri... Kada ponas Keita išėjo iš darbo?.. Kaip – neži-

nai?.. Tu nežinai, kur dabar yra tavo viršininkas?.. Ką? Kaip tu drįsti man taip atsakyti... Padėjo ragelį...

Safi lyg netikėdama žiūri į mobilųjį ir šaukia kaip pamišusi:

– Ar tu žinai, ką aš tau padarysiu... Aš... aš... aš pasakysiu Aliu išmesti tave iš darbo, sutrinsiu tave į miltus, gyvate...

Gatvėje vėl suburzgia pravažiuojantis automobilis, ir Safi kūlvirsčiais neria prie vartelių, bet automobilis nesustoja ir nurieda gatve toliau... Safi vos neverkia. Aliu jau seniai turėjo būti namie. Šiandien jos diena. Ji anksti paguldė vaikus ir paruošė vakarienę, jasă, vištą su svogūnų padažu ir ryžiais. Tai jo mėgstamiausias patiekalas. Ji ketino dar kartą priminti vyrui, kad iš čia reikia kuo greičiau išsikelti, kuo toliau nuo tos bjaurybės Astu... Ir dar – kad užrašytų jų pirmagimį sūnų į privatų „Mažųjų genijų“ darželį, baigiamąją grupę. Ten labai sunku patekti. Bet jai, Safi, pasisekė. Vakar per prekybos ministro naujagimio krikštynas jai pavyko susipažinti su „Mažųjų genijų“ savininke, ir toji prižadėjo surasti jų sūnui vietą. Tą klausimą reikia tučtuojau išspręsti. Bet kur, po galais, jį galėtų velnias nešioti? Jau porą mėnesių jis vis teisinasi komandiruotėmis, vėlyvais susirinkimais, susitikimais...

Pajutusi, kad situacija jau pribrendusi ir Safi iš tiesų yra apimta visiškos nevilties, Astu išlenda iš už jazminų krūmo, kitados jos su meile sodinto prie jų naujojo namo, kuris dabar padalytas į dvi dalis kaip ir jos gyvenimas.

– Ar galiu užteiti? – nekaltai, lyg niekur nieko, klausia Astu. – Mūsų vyras dar negrįžo?

Safi piktai nužvelgia netikėtą viešnią. Ko jai čia prireikė? Pasišaipyti iš jos? Juk per pastarąjį šeimyninį pasitarimą buvo

sutarta, kad jiedvi stengsis nesusitikti, ir namas bei kiemas buvo laikinai padalyti į dvi dalis, kol Aliu jai pastatys naują, ir dar kitame rajone, kuo toliau nuo jo pirmosios.

– Ne mūsų, o mano, – šiurkščiai atrėžia Safi. – Ko tau taip vėlai reikia?

Bet toji, lyg negirdėjusi klausimo, jau priėjusi prie puodų kelia dangčius.

– A, jasa. Mūsų Aliu mėgstamiausias patiekalas. Kokia proga ruošėisi jį pamaloninti?

– Ne tavo reikalas. Sakyk, ko nori?

– A, – nuolankiai sako Astu. – Norėčiau tavęs paprašyti laikraščio. Žinau, žinau, tai tavo dienos, bet norėčiau pasižiūrėti horoskopą... Mūsų Aliu gi per pusryčius visuomet laikraštį pasiskaito...

– Horoskopą? Ką, kvaile mane laikai?.. Nuo kada horoskopais susidomėjai? Sakyk geriau, kad atėjai pas mane šnipinėti...

– Šnipinėti ko? – apsimestinai nustebusi sako Astu. – Man tikrai norėjosi pažiūrėti, ką lemtis mums ruošia rytdienai...

– Jei vėl bandai išprovokuoti skandalą, tai nepavyks... Nešdinkis į savo pusę...

– Gerai jau gerai... Tik duok laikraštį... Ar gaila... Mūsų Aliu nebus patenkintas, kai sužinos, kad dėl tokio menkniekio pykstamės... Juk laikraštis bendras, kaip ir vyras...

Safi įsiutusi nulekia į verandą, kur ryte pusryčiauvo su Aliu... Ant pinto krėslu prie mažo staliuko guli laikraštis. Ji griebia ir grįžusi teškia Astu vos ne į veidą.

– Na, dabar atsikabink...

– Gerai jau gerai... Ačiū... O mūsų Aliu – ką, susirinkime? Ar kokiame susitikime su prancūzais?

– Klausyk, tu manęs nepykdyk... Tai ne tavo šūdinas reikalas, kur yra Aliu... Poryt prasidės tavo dvi dienos, tai ir klausinėk jo...

– Kol tu neatsiradai jo gyvenime, man ir klausinėti nereikėjo... Kartu visur eidavome...

– Kartu... Prikibai kaip erkė... Gyveni karališkai, jo išlaikoma... Kartu... Kas tu būtum, jei ne jis?

– A, tai tu šitaip galvoji? Manai, kad čia jis man viską duoda?

– O kaipgi kitaip? Juk tai jo įmonė... Jis gi Keita...

– Na ir vištos tu protelis... Na ir kas, kad jis Keita... Ar tu kada jo kaime buvai? Jo šeimą matei?

„Vištos protelis“ Safi labai užgauna, bet ji nusprendžia nuieiti negirdomis. Aliu gali tuoj parsirasti, ir šita erkė ją vėl apkaltins turgaus bobos elgesiu. Ne, tik ne šį vakarą... Suras būdų jai atsilyginti kitą kartą.

– Na, buvau. O kas? – įžūliai atrėžia Safi.

– Matei, koks ten skurdas? O gal esi akla? O jo šeimos atstovai tavo vestuvėse dalyvavo? Kas ten pakvietime parašyta buvo? Kokių kilnių ir įtakingų giminaičių jis turi?

Safi, užklupta Astu klausimų srauto, stovi sutrikusi. Ji tikrai neprisimena nė vieno įtakingo veikėjo iš jo klanu pusės. Bet tuomet iš kur jis turi tas dideles degalines? Ne, Astu ją tik išprovokuoti nori... Aliu pirmoji žmona vis dar nenusiramino, kad jis įsimylėjo ją, Safi. O pirmoji santuoka buvo iš reikalo, šeimai verčiant... Aliu jai taip aiškino, kai susipažino jo grene. Jos brolis ten nusivedė... Ir pristatė... Safi brolis dirba muiti-

ninku ir turi visokių reikalų su stambiais verslininkais... Kaip vyriausiasis sūnus jis išlaikė visą šeimą ir, žinoma, jam labai rūpėjo kuo greičiau išleisti seseris už vyrų... Na, Aliu ir užkibo ant kabliuko... O tai, ką čia dabar tauškia ta bjaurybė, netiesa. Bet toji nenusiramina, bando jos kantrybę, nori, kad Safi netektų savitvartos, ir tuomet apskųs ją Aliu... Nieko neišeis... Šį kartą ji neužsives... Tikriausiai pavydi, kad Aliu jai namą stato ir vaikus į brangiausią darželį užrašys.

– Na, čiulbėk, čiulbėk, – nusišaipto Safi. – Aliu – vienas iš stambiausių degalinių savininkų. Net Gao turi...

– Na, taip... Net Gao. O iš kur jis pinigų gavo visai tai imperijai įkurti, Safi, na, pasakyk? Juk jo giminėje vos keli valdininkai, ir net ne aukštuose postuose...

– Iš banko kreditą gavo, štai iš kur! – piktdžiugiškai šnypščia Safi. – Jis gi protingas... Galvą turi... Juk kartu studijavote... žinai...

– Čia ir bėda, kad žinau... Įsimylėjau mat aš jį, kvaišė. Patikėjau... Meile... Tai mano šeima galinga ir turtinga yra... Nenorėjo tėvai su mūsų vedybomis sutikti... Sakė, kad ne manęs jam reikia, o jų... Nepatikėjau... Net išpirką padėjau surinkti... Ir štai padėka: tu. Bet istorija tuo nesibaigia...

– Kuo nesibaigia? – šiaušiasi Safi. – Išsigalvoji, Astu, viską, mane paerzinti nori... Pavydi, kad namą man stato, kad Ibrahimą į „Mažuosius genijus“ užrašys, tai ir skaliji kaip pasiutusi kalė... Myli jis mane, viską dėl manęs daro, o tave tik pakenčia. Nepatogu jam su tavim skirtis... Tokia ta mūsų visuomenė...

– Na ir kvaila tu višta, Safi. Pajudink nors kiek savo smegen-

nėles, – nusišaipto Astu. – Tai tu rimtai tiki, kad jis tau namą pirks, stato gal jau...

– Stato, o ką?..

– Ar buvai nuvažiavus sklypo pažiūrėti? Kuriame rajone? Už naujojo tilto?

Ir Astu kvatojasi vos ne už pilvo susiėmusi, net ašaros iš akių trykšta.

– Tu gi žinai, kad tai ne moteriškas reikalas statybomis užsiimti... Nuves, kai kraustytis reikės... O dabar laūk iš mano pusės... Nenoriu, kad jis tave čia rastų...

– Bet gali laukti nesulaukti... Šįvakar jis tikrai neateis...

– Kaip – neateis? Iš kur žinai? Ką tu gali daugiau už mane apie Aliu žinoti?

– Viską, ko tu net neįsivaizduoji. Palauk truputėlių... Tuoj tau kai ką parodysiu.

Ir Astu nušlepsi su odinėmis namų darbo babi į savo pusę už jazminų krūmo.

„Kokį čia velnią ji dar išgalvojo? – svarsto prisėdusi ant mažo suoliuko prie geležinių krosnelių Safi, vėduodama prigesusią ugnį. – Jau tikrai vėlu, o jo vis nėra.“

Ji nė nepajunta, kaip jai iš už nugaros į skreitą nukrinta didelis puošnus vokas – kvietimas į vestuves.

– Kas čia? – klausia Safi.

– O tu pasižiūrėk, tada ir pasikalbėsime.

Su kreiva šypsena Safi iš voko išima prabangiame popieruje atspausdintą kvietimą ir atverčia. Kokį velnią ji dar sumanė...

– Kas čia? – netikėdama savo akimis apstulbsta ji.

– O tu atidžiai perskaityk ir suprasi, kur yra mūsų Aliu... Jis naujoms vestuvėms ruošiasi... Kai jis su tavim flirtavo, aš lygiai taip pat laukiau... Man nė į galvą neatėjo, kad tėvai, giminės teisybę sakė... Nemylėjo jis manęs, jam mano šeimos įtakos reikėjo... O aplink tave, brangioji, mūsų Aliu dėl tavo brolio munitininko apsisuko... Labai jau į skolas įklimpęs buvo... Ir dabar ant bankroto ribos... Pažiūrėk, ką veda... Matai? Čia vėl vieną kvaišelę susirado... Na, o namo tau palaukti reikės... Ilgai, ilgai... Bet aš rytoj išsikraustau, pati nusipirkau žemės už Kačio miesto... Na, nieko, vaikai jau paaugę... Jei reikės, tai ir išsiskirsiu... Čiau, brangioji... Dabar mūsų Aliu su kita dalysies.

Astu skambiai juokdamasi dingsta už jazminų krūmo, o Safi apstulbusi be žado varto kvietimą, kur juodu ant balto parašyta, kad jos Aliu rytoj, sekmadienį, Dželibugu merijoje tuokiasi su panele Marijam Traorė. Kai pagaliau supranta, kad tai tiesa, Safi pratrūksta pykčio ir nevilties ašaromis, spyriu išverčia valgius ant švaraus kiemo grindinio ir parvirtusi šalia raičiojasi iš siuto.